

Mărturisirea păcatelor și pocăința, condiții ale redeșteptării

Text de memorat: „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.” (Proverbele 28:13)

În Scriptură, pocăința și mărturisirea păcatelor pregătesc calea pentru redeșteptarea spirituală. Când Și-a dorit să realizeze o lucrare amplă prin copiii Săi, Dumnezeu i-a condus mai întâi la o întristare sfântă pentru păcatele lor. Când ne recunoaștem păcatele și le mărturisim, facem primul pas spre înfrângerea lor.

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Pocăința și mărturisirea păcatelor sunt două condiții fundamentale care trebuie îndeplinite pentru a primi Duhul Sfânt din abundență.

În studiul din săptămâna aceasta, vom sublinia importanța pocăinței adevărate pentru revărsarea Duhului Sfânt, așa cum este ea prezentată în cartea Faptele apostolilor. De asemenea, ne propunem să comparăm pocăința adevărată cu pocăința falsă. Însă cel mai mult ne dorim să subliniem faptul că pocăința este un dar pe care ni-l oferă Duhul Sfânt ca să putem reflecta iubirea Domnului Isus spre cei din jurul nostru.

Pocăința, darul lui Dumnezeu

În săptămânile premergătoare Cincizecimii, ucenicii L-au căutat pe Dumnezeu prin rugăciune serioasă. Faptele 1:14 declară că ei „stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri”. Observăm aici unitatea puternică și armonia care existau între urmașii lui Hristos. Toate acestea nu ar fi fost posibile fără pocăință și fără mărturisirea păcatelor.

1. Citește Faptele 5:30-32. Ce idei putem desprinde din cuvintele lui Petru?

Petru transmite două idei importante. În primul rând, pocăința este un dar. Atunci când ne deschidem inima în fața îndemnurilor Duhului Sfânt, Domnul Isus ne oferă darul pocăinței. În al doilea rând, ucenicii înșiși puteau depune mărturie despre realitatea pocăinței. Ei puteau predica despre pocăință, fiindcă trecuseră personal prin această experiență.

În timp ce așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își smereau inimile în pocăință sinceră și își mărturiseau necredința. Pe măsură ce își aminteau cuvintele pe care li le spusese Hristos înainte de moartea Sa, ei au priceput mult mai bine înțelesul lor. [...] Meditând la viața Lui curată și sfântă ei au simțit că nicio strădanie nu va fi prea grea și niciun sacrificiu prea mare ca să poată da mărturie în viața lor despre frumusețea caracterului lui Hristos.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 36

În Biblie, în cartea Faptele apostolilor, tema pocăinței și a mărturisirii păcatelor este des întâlnită (Faptele 17:30,31; 26:19,20). Bunătatea lui Dumnezeu este cea care ne îndeamnă la pocăință; puterea de convingere a Duhului Sfânt este cea care ne ajută să devenim conștienți de nevoia noastră după un Mântuitor care să ne ierte păcatele. Totodată, trebuie să reținem faptul că Duhul Sfânt nu poate locui în inimile nepocăite (Romani 2:8; Faptele 2:38,39; 3:19), ci în inimile golite de ambiția egoistă, de dorința după recunoașterea meritelor personale și de setea după faimă personală.

De ce ne este atât de greu să ne recunoaștem păcatele și să ne pocăim de ele? De ce suntem tentați să acceptăm ca eul să pună bariere în calea pocăinței adevărate?

Definiția pocăinței adevărate

2. Ce spune apostolul Pavel că este pocăința adevărată? 2 Corinteni 7:9-11.

Pocăința este un dar ceresc și înseamnă regretarea păcatului. Ea include, totodată, decizia de a ne îndepărta de păcatele pe care ni le descoperă Duhul Sfânt (Ezechiel 14:6; Zaharia 1:4). Totuși pocăința autentică nu îi aruncă pe creștini într-o stare de depresie profundă din cauza naturii sau a faptelor lor păcătoase. „Când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire” (2

Corinteni 7:10). Ea nu ne îndreaptă privirea spre păcătoșenia noastră, ci spre neprihănirea Domnului Isus. Ea ne dă „râvna” de a privi „întă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (2 Corinteni 7:11; Evrei 12:2).

Ideea care străbate ca un fir roșu întregul Nou Testament este aceea că păcatul nostru, oricât de uriaș, nu este niciodată mai mare decât harul Său. Fiindcă „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20). Pavel cunoștea adevărul acesta din proprie experiență.

3. Citește 1 Timotei 1:14-17 și Faptele 26:10-16. Ce ne spun aceste pasaje despre păcătoșenia lui Pavel și despre neprihănirea Domnului Isus?

Când a înțeles că Îl prigonea pe Domnul slavei, apostolul Pavel a căzut în genunchi, pocăindu-se și mărturisindu-și păcatele. De-a lungul vieții, el nu a încetat să le vorbească oamenilor despre păcătoșenia sa și despre harul lui Dumnezeu. Dar pocăința nu l-a dus la depresie, ci l-a determinat să accepte îmbrățișarea caldă și iubitoare a Mântuitorului. Mărturisirea păcatelor nu l-a făcut să rămână într-o stare permanentă de vinovăție. Privirea lui nu era ațintită spre neprihănirea proprie, ci spre neprihănirea lui Isus.

Ai avut vreodată simțământul că ești „cel dintâi dintre păcătoși”? Sau simțământul că ești prea păcătos ca să poți fi salvat? Ce poți face pentru a te deprinde să ai încredere în asigurarea că neprihănirea Domnului Hristos este suficientă și pentru tine?

Pocăința adevărată și mărturisirea păcatelor

4. Ce principii spirituale desprindem din Leviticul 5:5; 1 Ioan 1:9; Isaia 1:16-18 și Faptele 26:19,20, cu privire la natura pocăinței și a mărturisirii păcatelor?

Pocăința autentică este însoțită întotdeauna de mărturisirea exactă a păcatelor. Duhul Sfânt nu ne insuflă un sentiment de vinovăție imprecis, ci ne convinge de anumite defecte ale noastre.

„Adevărata mărturisire este întotdeauna specifică și recunoaște păcatele pe nume. Ele pot fi de așa natură, încât trebuie mărturisite numai lui Dumnezeu. Pot fi greșeli care trebuie mărturisite acelor persoane cărora le-am adus prejudicii sau pot avea un caracter public și, ca atare, vor trebui mărturisite în mod public. Dar orice mărturisire trebuie să fie precisă, definită și la obiect recunoscând întocmai păcatele de care te faci vinovat.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 38

Duhul Sfânt ne convinge de păcat pentru a ne ajuta să conștientizăm nevoia noastră după harul mântuitor al lui Hristos. Pocăința nu îl determină pe Dumnezeu să ne iubească mai mult, ci ne dă nouă posibilitatea de a aprecia mai mult dragostea Sa. Mărturisirea nu câștigă iertarea divină, ci ne dă nouă puterea de a primi această iertare. Domnul nu ne iubește mai mult dacă ne pocăim și nici nu ne iubește mai puțin dacă nu ne pocăim. El ne iubește mereu și necondiționat. Noi suntem cei care răspundem diferit la lucrarea Duhului Sfânt în viața noastră.

Realitatea este că inimile noastre nu sunt în stare să primească binecuvântarea îmbelșugată pregătită de Dumnezeu pentru noi, atâta timp cât „arterele” noastre spirituale sunt astupate cu un strat gros de păcat. Păcatul ne face insensibili la îndemnul Duhului și ne împiedică să îl ascultăm. În schimb, pocăința și mărturisirea curăță „vasul” inimii noastre ca să putem primi revărsarea deplină a puterii Duhului Sfânt și prezența Sa.

Când ne-am mărturisit păcatele și ne-am pocăit, am primit din partea lui Dumnezeu iertarea mult dorită. Însă nu trebuie să uităm că și noi avem datoria să iertăm. Cum îi tratăm pe cei care ne-au nedreptățit și care apoi ne cer iertare? Pe cine trebuie să ierți, deși nu merită absolut deloc? De ce este important să iertăm?

Pocăința adevărată și pocăința falsă

Există în Biblie câteva exemple de oameni care au încercat să se pocăiască, dar nu au primit iertare din partea lui Dumnezeu. Au plâns, s-au întristat, și-au mărturisit păcatul, dar nu au fost iertați.

5. Citește despre pocăința arătată de Faraon, de Balaam, de Esau și de Iuda. Care este elementul comun al acestor experiențe, în ce privește pocăința și/sau mărturisirea păcatului? Exodul 12:29-32; Numeri 22:32-35; Evrei 12:17; Matei 27:4.

În Evrei 12:17, apare o afirmație foarte interesantă: Esau s-a căit „când a vrut să capete binecuvântarea”. La fel ca în cazul lui Faraon, al lui Balaam și al lui Iuda, inima lui Esau nu s-a frânt de durere pentru suferința adusă familiei sale sau inimii lui Dumnezeu din cauza păcatului său. Pe el nu-l interesa decât să își recapete dreptul de întâi născut. Singurul lui regret era că nu primise ceea ce considera că i se cuvenea. Motivațiile sale nu erau curate. Nu simțea durere decât față de sine însuși. Înțelegem de aici că pocăința falsă este urmarea faptului că ne preocupă consecințele păcatului, nu păcatul în sine.

Există un principiu dumnezeiesc care spune că vei culege ce ai semănat. Nu încapă îndoială că păcatul are consecințe dezastruoase, însă omul care se pocăiește nu este frământat de rezultatele negative ale păcatului, ci de rușinea și de mâhnirea pe care l le-a produs lui Dumnezeu.

Pocăința are cel puțin trei trăsături distincte:

- (1) regretul că L-am întristat pe Dumnezeu prin păcat – ne doare că L-am rănit pe Acela care ne iubește atât de mult;
- (2) mărturisirea onestă și concretă a păcatului comis – omul care se pocăiește în mod real nu își scuză comportamentul greșit, nu dă vina pe altcineva, ci își asumă responsabilitatea pentru faptele săvârșite;
- (3) decizia de a se lăsa de păcat – pocăința adevărată este în mod obligatoriu însoțită de schimbarea corespunzătoare a vieții.

De cealaltă parte, pocăința falsă așează în centrul preocupărilor eul și consecințele păcatului. Omul este cuprins de un sentiment puternic de întristare din cauza urmărilor negative ale păcatului său. El invocă diverse pretexte, aruncă vina asupra altcuiva și nu ia în calcul schimbarea conduitei decât dacă are ceva de câștigat de aici.

Acțiunea vindecătoare a mărturisirii

Mărturisirea păcatului deschide rana vinovăției și îi permite să se curețe de infecția păcatului. Ea aduce vindecare din mai multe puncte de vedere: ne deschide inima înaintea harului lui Dumnezeu, ne ajută să acceptăm iertarea oferită fără plată de Domnul Hristos pe cruce, ne face în stare să primim harul Său. De asemenea, ea vindecă relațiile dintre oameni prin îndepărtarea barierelor dintre ei.

6. Citește Psalmii 32:1-8. Ce ni se spune aici despre pocăință și mărturisire?

7. Citește Faptele 24:16. Ce vrea să spună apostolul Pavel prin aceste cuvinte?

Sentimentul de vinovăție este bun sau este rău? Depinde! Dacă vine ca urmare a convingerii de păcat aduse în suflet de Duhul Sfânt și dacă ne conduce la Isus, este bun. Dar, dacă ne-am mărturisit deja păcatul și totuși vinovăția persistă, atunci devine distructiv. „Acest simțământ de vinovăție poate fi așezat la piciorul crucii de pe Calvar. Sentimentul de păcătoșenie otrăvește izvoarele vieții și ale fericirii adevărate. Acum, Isus spune: «Lasă totul asupra Mea. Preiau Eu păcatele Tale. Îți dau pace. Nu mai alunga respectul de sine, căci te-am cumpărat cu prețul sângelui Meu. Ești al Meu. Eu îți voi întări voința slăbită, îți voi îndepărta remușcarea pentru păcat.»” – Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 9, p. 305. Remediul pentru sentimentul de vinovăție este Domnul Isus. Harul Său alungă din sufletul nostru acest simțământ.

Există însă situații în care ne mărturisim păcatele și sentimentul de vinovăție nu dispare. De ce? O cauză poate fi aceea că Diavolul încearcă să ne fure asigurarea iertării și a mântuirii. O altă cauză ar putea fi aceea că Duhul Sfânt încearcă să ne indice o problemă apărută în relația cu un semen de-al nostru. Dacă am rănit pe cineva, conștiința noastră se va liniști numai atunci când îi vom mărturisi greșeala direct celui afectat.

Ce influență a avut sentimentul de vinovăție asupra relației tale cu Domnul și cu ceilalți oameni? Ce poți face pentru a-ți ușura povara vinovăției? Chiar dacă ai greșit și este normal să te simți vinovat, ce făgăduințe biblice poți invoca pentru a putea merge mai departe?

Studiu suplimentar

„Mărturisirea păcatelor nu va fi primită de Dumnezeu, dacă nu va fi însoțită de o sinceră pocăință și de reformă. În viață, trebuie să se vadă schimbări categorice; trebuie îndepărtat tot ce constituie o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Această schimbare va fi urmarea unei păreri de rău sincere și adevărate pentru păcat. Lucrarea pe care o avem de făcut ne este prezentată cu claritate: «Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit; faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă» (Isaia 1:16,17). «Dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau viața și nu săvârșește nicio nelegiuire, va trăi negreșit și nu va muri» (Ezechiel 33:15).” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 39

Întrebări pentru discuție

1. Ce lecție esențială despre iertare putem să desprindem din dispoziția Domnului Isus de a-i ierta pe cei care L-au ținut pe cruce? Dacă El a fost dispus să ierte, cu cât mai mult ar trebui să fim dispuși noi să iertăm?
2. Ce binecuvântări ți-a adus mărturisirea păcatelor? Ți-a fost de folos în relația ta cu Domnul și cu oamenii?

3. Am citit în studiul de săptămâna aceasta că, uneori, este necesar să ne mărturisim greșelile celor față de care am greșit. Totuși, de ce este important să avem grijă ce cuvinte folosim atunci când ne mărturisim greșelile?
4. Pocăința adevărată înseamnă renunțare la păcat. Ce se întâmplă însă atunci când, în tentativele noastre de a renunța la păcat, cădem din nou? Înseamnă că pocăința noastră nu a fost sinceră? Înseamnă că nu mai putem primi iertare din nou? În această situație, ce speranță mai avem? Cum putem înțelege natura pocăinței biblice fără să pierdem totuși din vedere realitatea naturii noastre păcătoase?
5. Din ceea ce am studiat săptămâna aceasta, de ce crezi că pocăința este un element vital al redeșteptării și reformei? Care este locul pocăinței în lucrarea de redeșteptare și reformă?